

17 גיליון
אייר ה'תשפ"ו
אפריל 2026

כתב עת בעקבות דמויות המקרא

אחזקיהו נרוצה

דנה אדרייפינבלט
עידית אלפסי
עמית דרבקינ'חן
אפי הלפרין
צבי ג'וי זוקובסקי
גדי לוי
יהודה מזרחי
רועי סגל
אילן ענבר
מיתר הלל קורמן

מלך גת

אכיש

הכתוב מספר לנו על אכיש מלך גת ועל יחסיו עם דויד. להלן פסוקים אחדים:
"וַיֵּשֶׁב דָּוִד עִם־אָכִישׁ בְּגַת הוּא וְאֹנְשֵׁיוֹ אִישׁ וּבֵיתוֹ" (שמואל א', כ"ז 3)
"וַיֵּאֱמֶן אָכִישׁ בְּדָוִד... וְהִיא לִי לְעֶבֶד עוֹלָם" (שמואל א', כ"ז 12)
"יִדְעֵתִי כִּי טוֹב אַתָּה בְּעֵינַי כְּמִלְאָךְ אֱלֹהִים" (שמואל א', כ"ט 9)

מיהו אכיש? איש אמון או מלך רב תחבולות? כורת ברית או משתמש באנשים, למשל בדויד באופן מחושב?
מה אנחנו למדים על יחסיו עם העמים השכנים ומה ידוע על בני ביתו?

בגיליון זה תמצאו שירים וסיפורים, מאמרים והגיגים המציגים את דמותו המסתורית של אכיש מלך גת.

אנחנו רוצים לאחל לכולכם ימים שקטים ובטוחים מלאים בעשייה וביצירה.

קריאה מהנה,
עדנה אפק ואלירן דיין

שימו לב:

הניקוד והגהת היצירות באחריות הכותבים בלבד.
כתב העת לא אחראי על טעויות תחביר, ניקוד והגהה העלולות להופיע ביצירות המפורסמות בגיליונות.

בעצם שליחת היצירות מצהירים הכותבים שזכויות היוצרים של היצירות שייכות להם.
העבודה בכתב העת מתבצעת בהתנדבות מלאה וללא תמורה, אי לכך אין לצפות לתגמול כספי כלשהו על פרסום יצירות, לרבות לא לתגמולים כלשהם; בשליחת יצירה לפרסום מאשר היוצר את אפשרות פרסומה בגיליון כתב העת ולא יהיו ליוצר השגות או טענות באשר לפרסום או לאי פרסום יצירתו.

אכיש מלך גת מכניס הזרים דנה אדרי־פינבלט

אכיש מלך גת מכניס הזרים
אכיש מלך גת בורח ממשברים
את דויד הוא מקבל בהסוס מתחייב
לא בטוח אם הוא אויב או אוהב
דויד בחכמתו דואג לא לאיים
את הבטחת האמון דואג לקיים
האם לראות בדוד פליט
או מצביא הנחוש להפך לשליט
לפעמים שכל יותר חשוב מכח
ומי שמשתמש בשניהם
אותו בדפי ההיסטוריה לא נוכל לשכח.

גיליון 17
אייר ה'תשפ"ו
אפריל 2026

אכיש מלך גת

סוג עית מעקבת דמויות ומקרא
אחרית
נרוצה

ביין גת לירושלים עידית אלפסי

אני אכיש המלך, בן מעוך הפלשתי, אחד מסרני פלשתים. רגלי כבודות, שיבה בשערי, זקנתי. אנשים באו בפני כל חי. רבים מאד: נערים רכים, בני תשחורת, לוחמים עזים, נשים עם מבט רומז, נערות מבוישות מציצות במבוכה, זקנים חכמים וסתם זקנים. מכל המוני האדם ששיחרו את פני, אחד לא אשכח – את איש ההפכים.

צעיר עברי, שמצא מקלט דווקא אצלי, אויב עמו. גבר יפה תואר, שונה מכולם. בהיר עיניים עם שיער אדמוני. אמיץ. צעיר, חכם. מסוכן. עת רעה את צאן אביו, בנערותו, איש לא דמיין את עוז רוחו ויכולותיו. לא, איני שוכח את דוד. הצעיר הנמלט, רב התושייה, נעים זמירות, לוחם ומנהיג. בא אלי כפליט, איש נרדף המבקש מקלט. הוא לא הצליח לשטות בי. ידעתי. גם כששיחק כמשוגע בשער העיר, ריר על זקנו, מגלגל עיניים. ידעתי עוד לפני שאחד משרי לחש: "זה דוד!" והוסיף בפליאה: "זה שעליו שרים העברים: 'הכה שאול באלפיו ודוד ברבבותיו...' התחכמתי, לקחתי את דוד אל ביתי. לא מתוך חמלה, ואיני טיפש. כבר אז ידעתי כי מעשיו יזהרו לאורך ההיסטוריה, עליו יכתבו וידברו, אותו יבקרו ויקללו. ההיסטוריה לא תעצור, אבל אולי אני אוכל לכתוב בה שורה משלי.

היו ימים שחשבתי שהוא אסטרטג גאון, מצביא. היו ימים שחשבתי שהוא ערמומי, שיבגוד כשיתאים לו. היו ימים שרציתי, קיוויתי שיישאר. אבל לא. דוד לא שייך לאף אחד. גם לא לעצמו. אבל שרי הפלשתים לא סמכו עליו. כשביקשתי מדוד לצאת איתי לקרב בגלבוה הם סירבו בתוקף. "ישוב אל מלכו!" סיננו בזעם. עמדתי ביניהם, אני, מלך גת, לרגע הרגשתי לא שייך. לא יכולתי להגן עליו. לא יכולתי להאמין בו, לא ממש. לא ידעתי בעצמי – אילו אני במקומם, האם הייתי סומך עליו? שלחתי אותו בחזרה לצקלג. הוא הביט בי, רגע ארוך. לא כעס. רק הנהן. כמי שכבר רגיל להיות הזר, גם במקום שכמעט היה לו לבית, ומאז... לא שב.

שמועות הגיעו אליי – תחילה מהשוק, משירת הרוכלים, אחר כך מפי שליחים מרחבי הממלכה, והשיר הזה שהטריף את הפלשתים: "דוד מלך ישראל, חי חי וקיים". כך שמעתי שדוד הומלך. דוד בן ישי, הפליט, הנמלט, המתחזה לשוטה... עכשיו הוא מלך. עמדתי על גג ארמוני בגת. הבטתי בנוף הפנורמי המרהיב של הרי יהודה, שפלת החוף והגבעות מצפון. כרמים ושדות. ענבים, חיטה. ערוץ הנחל, המצוקים הלבנים. השמש שקעה, אדומה מתמיד, ואני לא ידעתי אם אני שמח, או מרגיש מובס. לא הופתעתי. ידעתי כשעמד מול שער העיר, והתחזה לחסר דעה, שהוא שונה. מיוחד. הוא עלם החמודות, היפה, הכישרוני, בעל הכוח, שעיקר כוחו – היכולת להקסים כל אחד, אויבים ורודפים. ואפילו להקסים את מלכו שמרגיש נבגד ורדוף.

דוד הוא לוחם עטוף שירה.

סיפרו שהוא מלך בחברון, ואחר כך בכל ישראל. שאיחד את השבטים. סיפרו על נשותיו. נשים מכל צבע ועם. הוא לקח לו נשים, בנה להן בית, חתם בריתות. חשבת: 'אין בודד ממנו. מי שתחילת דרכו הייתה בריחה, שחי בין אויבים, שכב בחפירות זרות, לא יירדם באמת, לעולם.' אני עוד רואה אותו לוגם בשקט משקה חם, בצל האוהל, עיניו תרות סביב. אז, וגם עכשיו. עבורו, המלוכה היא צורה אחרת של זרות. בליבי אני אוהב את איש ההפכים הזה שיכול פעם אחת לקרוא לאלוהיו: "ממעמקים קראתיך ה'", בפעם אחרת: "ארדוף אויבי ואשיגם, ולא אשוב עד כלותם", ובעת אחרת, מפויס ושקט באמונתו: "ה' רועי, לא אחסר". אני מאחל לו שלוה, כמו שאמר: "ושבתי בבית ה' לאורך ימים." האיש שהשאיר אחריו ממלכה – ושירים.

גיליון 17
אייר ה'תשפ"ו
אפריל 2026

אכיש מלך גת

סוג עית מעקבת דמויות ומקרא
אחרון
נרוצה

צל דוד בגת עמית דרבקיין-חן

דוד בא, צעיר ואיתן,
עיניו חדות כאש בשדה היבש.
אכיש יושב, לבו כבד,
רעד בלב, כל מבט נוגע בצל.

מי זה מולו עומד כה חזק?
חיוך או חרב, אמת או פיתוי.
כל צעד מהדהד, כל מבט נוגע בצל,
והמלך חושש, לבו לא נרגע.

נותן מקום, אבל לא נותן מנוחה,
העיר לוחשת, האבנים שותקות.
והפחד נושא, צל תמיד, לא נחלש,
כי דוד אור וכת, ברכה וסכנה יחד.

עד היום,
כמו מלך גת,
ישב איש ליד איש בישראל,
וברצינות ישאל:
האם להאמין לפוליטיקאי בעירי?
האם הבטחותיו יגיעו לסוף אמת?
או שמא הוא סתם נוכל,
שמתכנן תכניות כמו אסטרטג?

גיליון 17
אייר ה'תשפ"ו
אפריל 2026

אכיש מלך גת

סוג עית מעקבת דמויות ומקרא
אחרים
נרוצה

ועדת חקירה ממלכתית אפי הלפרין

בעקבות ניצחונותיו של דויד – השליט החדש של ממלכת־העברים המאוחדת, בקרבות עמק־רפאים דרשו סַרְנֵי־הערים עקרון, אשדוד, אשקלון ועזה לחקור את הגורמים להפסדיהם, להסיק מסקנות וליישם לקחים שימנעו כשלונות דומים בעתיד.

תחילה הצליח אָכִיש מלך גת לנצל את מעמדו הרם ולהגביל את הבדיקה לנושא תפקודם הלקוי של מפקדי־הצבא בלבד; אך בעקבות כיבושה של עירו ובריחתו ממנה בבושת־פנים הוחלט שסמכויותיה של ועדת־החקירה תורחבנה ותכלולנה גם את הדרג המדיני, ולכן נאלץ גם הוא להתיצב בפניה.

"מהעדויות השונות ששמענו עד כה התברר כי הסיבה העיקרית להישגיו המרשימים של המלך העברי היתה הצלחתו המקדימה לאחד את צבאות יהודה וישראל," עדכן יושב־הראש את אכיש, "והיום אנו רוצים להבין כיצד הפך אותו פליט יהודאי חסר־כל, שנרדף במשך שנים על־ידי שאול הַיְמִינִי ותומכיו הרבים, למנהיג כל־כך חזק ואהוב."

"לדעתי זה בגלל שאָדְנִי צבאות, שאליו הוא נוהג להתפלל מדי יום־ביומו, סייע בידו," ניסה המלך הפלישתי לשעבר לאמץ הסבר שירחיק ממנו את האחריות לתבוסות המשפילות.

"הרי גם דָגַן שלנו איננו קוטל־קנים ובכל זאת... ברצוני להתחיל עם האירוע שבו הגיע דויד לבדו לגת והסתובב בחוצותיה כשהוא חגור בחרבו של גולית המת. ואתה, במקום לנצל את ההזדמנות ולחסל אותו אפשרת לו לעזוב את עירך בשלום."

"בְּבֹאֵי אֵלֵינוּ הַתְּרַשְׁמָנוּ שֶׁמְדוּבֵר בְּמִשׁוּגַע שְׂאִינוּ מֵהוּוֵה אִיוֹם כְּלִשְׁהָן," תרץ אכיש.

"כולם כבר יודעים שהוא רק העמיד פנים ושיטה בך; אבל אני מעדיף להתרכז בפרשה היותר בעייתית הקשורה לשניכם: זמן קצר לאחר מכן התיצב אצלך דויד בראש גדוד של שש־מאות לוחמים והציע להצטרף לצבאך. כיצד לא השכלת להבין שכוונתו היתה שוב לנצל אותך, ואף נתת לו את ציקלג שממנה הוא יצא בהמשך לפשיטות אלימות שלא רק הגדילו את רכושו אלא גם האדירו את שמו?"

"תראו, באותה עת דָּוִד קָצִין־הַמוֹדִיעִין הראשי שלנו שהקרע בינו לבין שאול הפך לשבר של ממש ושדויד פועל כדי לנקום בבני־עמו שהפנו לו עורף. לדוגמה, הוא בזז לא רק מֵהַיְרֻחַמְאֵלִי וּמֵהַקִּינִי אלא אפילו מִנְּגַב־יְהוּדָה- עֲצָמוּ וּבִשְׂרוֹ, ואף הביא לי חלק נאה מהשלל כמס."

"ולנו התברר שגם הפעם הוא סובב אותך בכחש, ושהמתנות יקרות־הערך שהועברו אליך נשדדו במהלך התקפותיו על הַגְּשׁוּרִי, הַגְּזְרִי וְהַעֲמֻלְקִי- יריביהם המרים של העברים..."

"באמת? לא ראיתי, לא שמעתי ולא ידעתי."

"...וגרוע מכך," המשיך יושב־הראש להטיח באכיש, "לאחר מכן גם מינית את חיילי־גדודו לשומרי־הראש האישיים שלך ובדרך זו העלת את קרנו; וכשסוף־סוף התאפשר לך לבחון את נאמנותו אלינו, בקרב ישיר מול הצבא העברי בגלבוּע, אתה פטרת אותו מחובת־הלחימה!"

גיליון 17
אייר ה'תשפ"ו
אפריל 2026

אכיש מלך גת

סֵפֶר עֵת מַעֲבֹת דְּמִיּוּת הַמִּקְרָא
אַחֲרֵיךְ
נְרוּצָה

"רק מחוסר ברירה. כל הסרנים התנגדו בנחרצות לכך שדויד יצא אתנו למערכה הזאת, ולמען הפיוס והאחדות בעם נאלצתי לותר על שרותיו ולשלחו חזרה לפלשת."

"שלא לתיעוד, סימן יושב־הראש לסופר המלכותי להניח לרגע את קולמוסו, 'אזכיר שמתרוצצות שמועות מאד מטרידות שהיחסים האישיים ביניכם היו... המממ... מאוד קרובים וחריגים, ושבאחד המפגשים הפרטיים הללו אף קראת לו בחיבה 'מלאך־אלוקים'..."

"זו רכילות מרושעת!"

"נניח, אך בגלל החלטתך האומללה הזו איש מחייליו לא נפגע בעוד שאנו, למרות שניצחנו בקרב הגלבו, סבלנו בו אבדות כבדות; ולדעת כל המומחים גרע הדבר באופן משמעותי מכושרנו להלחם בהמשך בפאתי־ירושלם."

"כבר הסברתי לכם שרק שְׁרִי־הצבא אשמים בכך. אני תכננתי לשלוח את דויד לגזרה שבה הציב שאול את כוחותיו המאומנים והחזקים ביותר בהנחה שהוא יהרג בקרב, שיקר אכיש במצח נחושה, "ואם אותם חדלי־האישים מתוכנו לא היו עומדים בדרכי אז גופתו כבר היתה נרקבת באדמה, האיחוד העברי לא היה צולח ואנו היינו שולטים כיום גם בגב־ההר."

"מספיק להתמסכן ולהתקרבן. כמלך, יכולת אז לכפות עליהם את תכניתך אך נראה שנמנעת מלעשות זאת בגלל שיקולים אנוכיים ותועלת אישית."

בהחלטת־הוועדה הודגש שאכיש הוא האחראי הראשי למחדל המתמשך שבגיננו הובסו הפלישתים בכל קרבותיהם האחרונים, ושעליו לתת את הדין על כך.

גיליון 17
אייר ה'תשפ"ו
אפריל 2026

אכיש מלך גת

סגן עית מעקבת דמויות המקרא
אחרון
נרוצה

אכיש אחי צבי ג'וי זוקובסקי

אכיש אחי
אל תחשב עלי
תחשב על עצמך
לא נולדנו אתמול
כל דיקטטור טוב נופל
תהיה הפוטין של אסד שלי
לך תדע איפה יעזור לך
נגן ג'ינג'י שיזדע לנגן
את Stairway to heaven ביידיש
תקשיב, בוא נקים להקה
בוא נסע לסיני
אם כבר שמש יוקדת
לפחות יהיה לנו ים
נעשה באנגים של מר ולבונה
נחלק את כנען בינינו
אני נכנע מראש
תן לי את עזה וצפערניה
קח את ירושלים
היא כל מה שחסר לי עכשו
שנתן הנביא יסר את מצפוני
על כל הזועות שאני.

בוא נחטף בדואיות ונשלח את בעליהן למות במלחמה לא חשוב על מה.

גיליון 17
אייר ה'תשפ"ו
אפריל 2026

אכיש מלך גת

סוג עיתון
מקורות ודעות
המקרא
אחרים
נרצח

גדי לוי

מי משתגע שם בשער?
מי זה שרירו בזקנו?
החסר משגעים אני?
די לי במסבבים סביבי.
הנה אשתי טרפה דעתי
והחרתה אחריה גם בתי.
שלא יעבר כאן לילה
סלקוהו בטרם אור יום
איני רוצה צרות של חוץ
אלו שבפנים דין בשעתן
אמרתם גבור? הכיצד?
הלא זה יצרו כובש אותו
אדמוני? חנני? אימתני?
הלז נראה כה פחדני
איני ממשיך את הדבור
אחיש למטתי פן אסור.

גיליון 17
אייר ה'תשפ"ו
אפריל 2026

אכיש מלך גת

סוג עית מעקבות דמויות ומקרא
אחריו
נרוצה

אכיש מלך גת יהודה מזרחי

בתקופת שופטים,
בין גבעות השפלה
המשקיפות אל ים אשקלון
והרי יהודה
נצבה גת –
עיר מלכות ובני רפאים
אימתנית וחזקה

חומות ענק חבקו סביבה,
גבוריה לא ידעו פחד ורתיעה
כימים אשר גלית,
שכן אז בקרבה,
ואכיש –
נתין בממלכה
שקול ובעל תושיה
עמד מן הצד וצפה

בחיוך של ליצנות קלה
ראה רועה צאן אלמוני
נצב מול עם
המטיל רעד חלחלה
ואבן נחל בודדה
פלחה את מצחו
של "סמל האומה"
המהול ברהב גאווה.

וברגע –
נטעה בהרים ובשפלה
זרע בהלה,
אגדה נולדה
בעמק האלה.

הערצה בלתי נתפסת,
רוחו שם נכבשה,
מראה שלא ידע,
תחושה שלא חוה.

אכיש – עד נפעים
לאסטרטגיה מסעירה.
המטבע הפך תמונה
עברו הימים,
נספרו להיות שנים
השתנו פני הדברים.

אכיש התעצב להיות שליט רב-עצמה,
דעתו, איש של מטרה.

ובימי מלכותו, בעוד גת מתחזקת ויד פלשתים גוברת
כל אשר עלה קול תף או שאגת גבור בשער
עלה עמו שם הנער: ההוא – דוד בן ישי

דוד נמלט לחומות גת,
להטמע כהלך זר נפשו בקשה
הנער הקטן לבטח כבר נשכח,
כך עלה במחשבה
אך מהרה התגלתה כטעות מרה,
בבית האסורים את עצמו מצא.

והשמועה – תפסה גלים "הלוא זה דוד אשר יענו לו במחלות"

חשש חלחל בין אנשי המלך,
חילים, שומרי שער, ליצנים.
אכיש מול דוד – פנים אל פנים.

לעיניו: אדמוני משתולל, יורק, בועט,
ומשתטה כתועה במדבר הרוח.

אכיש שהרעיד פלוגות שלמות,
לב שלא חשש מחרבות,
לא בגד במשוש לבו
מדינאי, אשף של מחשבה.
עמד קרוב –
כגבר העומד מול גורלו החסר משגעים אנכי,
כי הבאתם את זה עלי
גדף באנשיו.

אך בלבו – כבוד והערצה.
אציל מן השורה הראשונה.

גיליון 17
אייר ה'תשפ"ו
אפריל 2026

אכיש מלך גת

כתב עת מעקבות דמויות ומקרא
אחריוך
נרוצה

אַרְבַּעַה סָרְנֵי פְּלִשְׁתִּים
בְּמוֹרְדוֹת הַגְּלִבַּע מִמְתִּינִים.
וְסָרֹן חֲמִישִׁי —
קָרַב וּבָא.

שְׁנֵי סוּסִים בְּנַחַת נִשְׂרָכִים,
מֶלֶךְ וְרוּעָה.
מִקּוֹ הָאוֹפֵק
דְּמוֹתֶם שֵׁם מְנַצִּיחִים.

הַמְּלָכִים מִתְרַעְמִים:
הָאֲדָמוּנִי וּמֶלֶךְ גַּת
יַחְדוֹ לְקָרַב?
“אֵת רֹאשִׁינוּ
בְּעִבּוֹר מַחִילָה וּמְלוּכָה
לְשֹׂאֵל —
עַל מַגֵּשׁ לְרֹאוּוֹה יִצִּיג”

וְהַפְּזָמוֹן מוֹטֵל כְּחָרֵב: “שֹׂאֵל הִכָּה בְּאַלְפִּי,
וְדָוִד בְּרַבְבְּתִי.”

אָכִישׁ לֹא נִרְתַּע אִין סִפֵּק בְּלִבִּי עַל בֶּן־בְּרִיתִי.
בְּמַצַּח נְחוּשׁ עוֹנָה תְּשׁוּבָה,
וְהַמְּלָכִים הַשִּׁיבוּ בְּשִׁלְיָה.

נוֹתְרָה שִׁיחָה לְפָנַי שַׁחַר מְלַחְמָה.
אָכִישׁ אֵת דָּוִד זִימֹן,

וַיֹּאמֶר: נֶאֱמַן אַתָּה בְּעֵינַי,
מִיּוֹם רֹאשׁוֹן וְעַד הַיּוֹם הַזֶּה,
אֲךָ לֹא תִצָּא עִמִּי לְמִלְחָמָה.

וְדָוִד — נִתְמָה,
מֵה הִרְעָה שְׂמַצָּאתָ בְּעַבְדְּךָ
מִיּוֹם הַכְּרַתְנִי וְעַד הַיּוֹם הַזֶּה,
שְׁלַמְלַחְמָה לְצַדִּיק לֹא אִצָּא?

וְאָכִישׁ אֵלָיו נִגֵּשׁ,
אֲחִז בְּכַתְפָּיו. מִבְּטוֹ — חוֹדֵר
וְלְדָוִד אוֹמֵר: מִיּוֹם עַמְדְּךָ לְפָנַי
נֶאֱמַן אַתָּה עָלַי כְּמִלְאָךְ אֱלֹהֵי.

אֲךָ הַשָּׂרִים — רוֹאִים בְּךָ מוֹרָא וְחֹרְדָה.
לְכֵן שָׁמַע בְּקוֹלִי
בְּשַׁחַר שׁוֹב לְצַקְלָג בְּשִׁלְוָה.

לְדָוִד מִגִּיעַ קֶצֶת יוֹתֵר.
רָאָה מְעַבֵּר לְעֵין הַרְגִּילָה,
תְּכַנִּית הוֹה־עֵתִיד,
הַמּוֹר מְחָשֵׁב. וּבְלָבוּ נַחְתָּם דְּבַר:
“דָּוִד בֶּן־יִשִׁי — עוֹד יָשׁוּב אֵלַי”.

וְכֵן הִתְגַּשְׂמָה הַמְּשֻׁאֵלָה,
וּנְגַן שֶׁל נָבֵל הַפֶּךְ פְּזָמוֹן וּמִנְגִּינָה,
וְהִנֵּה — פְּגִישָׁה שְׁנִיָּה.
שׁוֹמֵר הַשַּׁעַר בְּחֻצוֹצְרָה מְצַהֵיר.
שׁוֹבֵל אֲבֵק עוֹלָה וּבָא.
דָּוִד וְנֶאֱמַנְיוֹ נִרְאִים בְּדַהֲרָה.

וְאָכִישׁ מִבֵּית מִמְרַפֶּסֶת הַמְּלוּכָה,
שׁוֹעֲטִים מֵאוֹת שֶׁל לֹחֲמִים
אֶל הַחוֹמוֹת. מִבְּטָם נוֹשָׂאִים

מֶלֶךְ לְעֵתִיד קֵד קֵדָה.
מִקְלֵט וְהַגְּנָה מִרְצוֹן וְלֹא בְּרָרָה.
“הִבֵּה לִי עִיר בְּשָׂדוֹת
מִמְּלַכַת גַּת הַנְּצוּרָה”
בְּקֶשׁ דָּוִד.

אָכִישׁ — הַמֵּר, וְלֹא טָעָה.

גַּם אוֹיְבִים יְכוּלִים לְחַלֵּק. כְּבוֹד שֶׁל מְלָכִים.
וְאָכִישׁ
אֵת צַקְלָג הַצִּיעַ וְהַגִּישׁ
מְחִיר זָעוּם
לְעַמַת מַה שֶּׁבְּלָבוּ הַרְגִישׁ.

הַקֶּשֶׁר נֶאֱתַם — לֹא נָתַן לְהַתִּירוֹ.
בֶּן־בְּרִית עִם סוּגְרִים שֶׁל תְּכִלִּית.

אָכִישׁ מִקִּישׁ בְּמַחְשָׁבָה:
דָּוִד — בְּעַמּוֹת בּוֹעֵר
עִם שֹׂאֵל מֶלֶךְ יִשְׂרָאֵל,
לֹא עִם שְׂבֵט יְהוּדָה.

זֹאת מְלַחְמָה שֶׁל כֶּסֶף,
לֹא שֶׁל דָּם.
אִם יֵצֵא אֶתִּי לְקָרַב,
יִשְׂרָף הַגִּשֵׁר מֵאַחֲרָיו
הַעֵתִיד נִגְלָה,
דָּוִד יִהְיֶה לִי עֶבֶד לְעוֹלָם
אִישׁ יְמִינִי שׁוֹמֵר רֹאשִׁי.

גיליון 17
אייר ה'תשפ"ו
אפריל 2026

אכיש מלך גת

סוג עית מעקבות דמויות ומקרא
אחריו
נרוצה

טירופו של המלך רועי סגל

עומד לו בשער
האיש שהמלך בשירים,
עוד בטרם השלמה הנפילה.
עיניו סתורות, שערו פרא,
ורוח שדים בו שאינה יודעת מנוחה.
אני מביט ומבין לפתע
כמה דק הקו.
צריך רק יום אחד בלי הסף הזה
כדי שאעמד במקומו.

גיליון 17
אייר ה'תשפ"ו
אפריל 2026

אכיש מלך גת

סגל עית מעקבת דמויות ומקרא
אחרים
נרועה

דוד ואכיש אילן ענבר

וישב אכיש
הלא הוא מלך גת,
ואת דוד הושיב גם כן
תחבולות השנים רקמו בצל כס המלכות.
את שעשה דוד לגלית ידע אכיש
ידע ולא נרתע, היין לא הכניע וסודות לא נגלו והשנים בחנו איש את רעהו, בחנו וצחקו.

גיליון 17
אייר ה'תשפ"ו
אפריל 2026

אכיש מלך גת

סוג עית מעקבת דמויות ומקרא
אחרים
נרועה

ריר

מיתר הלל קורמן

מי זאת מְרִירַת
מְאֻחֹרֵי הַדֶּלֶת
אֲשֶׁה כָּלָה קוֹלוֹת שֶׁל זְאֵבִים
וְהִיא שׁוֹרְטֶת אֶת הַדֶּלֶת
נוֹבַחַת מִיִּלְלַת
אֲשֶׁה כָּלָה עַל סֵף טְרוֹף חוֹשִׁים.

וְאֵתָה בָּא הַג' יִנְג'י
רְדוֹף חֲטוּף זֵב חֲטָם
שׁוֹמֵעַ־מַּחֲקָה וּמְרִיר
אֲשֶׁה שׁוֹרְטֶת דֶּלֶת
וְאִי אֶפְשֶׁר אַחֲרַת
טְרוֹף יִצִּיל מִמּוֹת אֵין עוֹרֵר.

גיליון 17
אייר ה'תשפ"ו
אפריל 2026

אכיש מלך גת

סגן עית מעקבת דמויות ומקרא
אחריק
נרוצה

חפשו אותנו גם בפייסבוק:

/narutsa.magazine

שימו לב: הניקוד והגהת היצירות באחריות הכותבים בלבד.

כתב העת לא אחראי על טעויות תחביר, ניקוד והגהה העלולות להופיע ביצירות המפורסמות בגיליונות.

בעצם שליחת היצירות מצהירים הכותבים שזכויות היוצרים של היצירות שייכות להם.

העבודה בכתב העת מתבצעת בהתנדבות מלאה וללא תמורה, אי לכך אין לצפות לתגמול כספי כלשהו על פרסום יצירות,

לרבות לא לתגמולים כלשהם; בשליחת יצירה לפרסום מאשר היוצר את אפשרות פרסומה בגיליון כתב העת

ולא יהיו ליוצר השגות או טענות באשר לפרסום או לאי פרסום יצירתו.

**מייסדים: עדנה אפק ואלירן דיין
עיצוב גרפי: אלירן דיין**